

женіе на три години вършаше царевичътъ *Бережанъ*, но не съкогы благополучно.

Най-послъ, като са введе миръ и покорность въ държавата, Борисъ излѣзе съ войска срѣшу Сърбытъ, въ което му прудружи малкыйтъ му сынъ Симеонъ, който са бѣше вършилъ отъ ученіе и пѣтуване по Гърція. Тримата сынова на Властиміра, *Мутиміръ*, *Строиміръ* и *Гойникъ* продължаваха да са опирѣтъ на царя, който обаче като проникна съ войската си въ Сръбската и Харватска земи, принуди ги да са покорѣтъ. Тогазъ едного отъ тѣхъ (*Мутиміра*) опредѣли за управитель на Сръбско, а двамата му братѣя съ фамилиитѣ имъ и съ други поробены Сърбы доведоха са въ България. . . .

Като успокои тѣй бурята, която бѣше са подигнала въ отечеството му, и като откри пѣтя на християнската вѣра въ сичкытъ страны на своето царство, Борисъ на старини предаде на сыноветѣ си правленіето, а самичакъ той са оттегли въ единъ мѣнастырь, който самъ бѣше направилъ, дѣто са мѣчаше да утвърди своитѣ подданици въ християнското ученіе и да образува достойни пастыри и учители. —

Други историцы отъ които е и Лѣбо съгласно съ Венелина бѣлѣжатъ, че много време преди смъртъта си. Борисъ предалъ короната на по-голѣмъя си сынъ Владиміра, а самичкъ отишелъ да живѣе въ мѣнастырь. Тѣ обаче прилагатъ, и това, че слѣдъ нѣколко време, като са научилъ какво наслѣдникътъ му са предалъ на развратъ, претварялъ народа съ давнина и искалъ да го върне въ пѣрвата му отеческа вѣра, Борисъ саблѣкълъ калугерската си руба, зема пакъ шлема и щита си съ знаковетѣ на царството, сбира по-богобоязливытъ отъ народа и дига потера подиръ сына си, който бѣше вече побѣгналъ. Недостойныйтъ наслѣдникъ скоро мина